

ΘΕΑΤΡΟ

Ο «ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ» — Γρηγ. Ξενοπούλου

Τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου πὸν παίχθηκε στὸ «Ἐθνικὸ», ἦταν μιὰ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυση. Καί σ' αὐτὸ, δὲν συντέλεσε μόνο τὸ ἄρτιο ἀνέβασμα τοῦ ἔργου, οὔτε τὸ μελετημένον παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν. Συντέλεσε αὐτὸ τὸ ἴδιο ἔργο, πὸν εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θεατρικὰ κομμάτια τοῦ συγγραφέα, μὲ ἔντονον ἠθογραφικὸ χαρακτῆρα.

Ὁ κ. Ξενοπούλος, πὸν ἔχει προσφέρει ὡς τώρα στὸ Ἑλληνικὸ θέατρο ἔργα ἀναμφισβήτητης ἀξίας κι' ἔχει διαγράψει τὴν ἀρχὴ μιᾶς γόνιμης θεατρικῆς παραγωγῆς ἀπὸ χρόνια, μὲ τὸν «Ποπολάρου» του, ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίση πὸς ἡ ἐκτίμησι μᾶς στὴν φιλολογικὴ ἐργατικότητά καὶ ἀποδοτικότητά του, δὲν πρέπει νὰ κλονιστῆ οὔτε κατὰ κεραία.

Ὁ «Ποπολάρου» εἶναι μιὰ ζωντανώτατη Ἑλληνικὴ ἠθογραφία, Ζακυνθινὴ εἰδικώτερα, ὅπου κινοῦνται τύποι ἀληθινοὶ καὶ αἰώνιοι. Στὴ σκηνὴ μᾶς παρουσιάζεται ἡ Ζάκυνθος, καὶ μάλιστα ἡ Ζάκυνθος τοῦ 1880, ὅπου ἐπιζῆ ἀκόμη τὸ παλιὸ καθεστῶς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ φεουδαρχισμοῦ.

Μεσ' στὸ καθεστῶς αὐτὸ, ὅπου τὸ ἀστικὸ ἰδανικὸ χάνεται κι' ἐξαφανίζεται, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀρχοντα Ντιμάρα ζῆ μιὰ ζωὴ περήφανη κι' ἐγωϊστικὴ, ἔχοντας συναισθησὴ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀπὸ τίς ἄλλες γενιές, ὅπως τῶν «Ποπολάρων», πὸν προσπαθοῦν ὁλοένα νὰ τοὺς φθάσουν. Ὁ Ροβέρτος Μπράουν, ὁ γυιὸς ἑνὸς πλούσιου Ἑλληνοαγγλοῦ ἔμπορου ἀπ' τὴν Κεφαλλονία, εἶναι ὁ τύπος πὸν ζωντανεῖ τὴν μικτὴ Ἑλληνοαγγλικὴ ράτσα, ἀλλὰ καὶ τὴν «mantalité» τῆς. Ὁ Ζέππος Πεμπονάρης, ὁ «Ποπολάρου» τοῦ ἔργου, εἶναι ἄλλος τύπος ἀμίμητος. Γυιὸς ἑνὸς πλουτήσαντος σταφιδέμπορου, φοιτητῆς, ποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἰσότητος, δὲν παραδέχεται τ' ἀναχρονιστικὰ ἐμπόδια πὸν τοῦ ἀπαγορεύουν νὰ φτάνη ὡς τὴν ἀγαπημένη του κοντεσσίνα Τερέζα, τὴν κόρη τοῦ κόντε Ντιμάρα.

Ἐνας δυνατὸς τύπος. Λιγώτερο ζωντανὴ στάθηκε ἡ κοντεσσίνα Ἐλντα, ἡ ἀρχοντοπούλα πὸν ἀγαπᾷ τὸν Ποπολάρου καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Ρόλος δύσκολος, πὸν ἡ κ. Μιράντα Θεοχάρη δὲν κατόρθωσε νὰ τὸν ἀποδώσῃ ζωντανά. Καλὸτατοὶ στοὺς ρόλους τους ὁ κ. Παρασκευᾶς, στὸν ρόλο τοῦ κόντε Ντιμάρα, ὁ κ. Δενδραμῆς, ὁ κ. Ἀρώνης. Ὁ κ. Παπαγεωργίου στὸν ρόλο τοῦ ἄλλου ποπολάρου, δημιούργησε ἓναν χαριτωμένον τύπον. Ἡ κ. Παξινοῦ, ὡς Ζακυνθινὴ ἀρχόντισσα, ὑπέροχη. Ἡ κ. Λ. Ἡσαΐα, ὡς Τερέζα, πολὺ ἐπιτυχῆς. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δ. Μανωλίδου, ὡς κοντεσσίνα Κριάρα. Διόλου προσεκτικὴ ἡ δ. Ν. Μαρσέλλου. Ὁ κ. Δέστουνης ἐξαιρετικὸς.

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, γενικὰ ὑπῆρξε μιὰ ἀληθινὴ ἐπιτυχία. Τὸ «Ἐθνικὸ» κατόρθωσε νὰ παρουσιάσῃ κάτι ἄρτιον ἀπὸ κάθε ἄποψη, πὸν συντέλεσε περισσότερο σ' αὐτὸ ἡ θεατρικὴ πείρα τοῦ κ. Ξενοπούλου.

Τάχα νὰ πιστέψουμε ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχτηκε τὸν «Ποπολάρου» τὸ πολὺ κοινὸ, θὰ γίνῃ ἓνα δίδαγμα στοὺς διευθύνοντας τὸ Ἐθνικὸ θέατρο γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσουν καὶ ἄλλ' Ἑλληνικὰ ἔργα;